

БРАТЯ ГРИМ

ЖАБОКЪТ ПРИНЦ

Превод от английски: Анатолий Буковски, Лина Бакалова, Надежда
Накова, 2016

chitanka.info

ЖАБОКЪТ ПРИНЦ [0]

В стари времена, когато желанията все още можели да се сбъдват, живеел цар, чиито дъщери били всичките хубави, но най-малката била така красива, че даже слънцето, което е видяло толкова много, се чудело на нейната хубост всеки път, когато лъчите му я докоснели.

Близо до царския дворец се простирала голяма тъмна гора и в гората под една стара липа имало кладенец. Когато денят бил горещ, царската дъщеря отивала в гората и сядала до ръба на прохладния кладенец, а ако ѝ станело скучно, изваждала една златна топка. Да подхвърля и улавя топката било любимото ѝ занимание.

Но един ден така се случило, че златната топка, вместо да падне в малката ръка на момичето, която я подхвърляла нагоре, тупнала на земята близо до ръба на кладенеца и се търкулнала вътре. Очите на царската дъщеря я проследили докато потъвала, но кладенецът бил дълбок, така дълбок, че дъното не се виждало. Тогава тя заплакала и плакала толкова много, като че никога вече нямало да се утеши. Както плачела, чула глас, който ѝ казал:

— Какво те измъчва, царска дъще? Твоите сълзи биха могли да размекнат и сърце от камък.

Тя погледнала да види откъде идва гласът, но там нямало никой, освен един жабок, подал дебелата си грозна глава от водата.

— О, ти ли си, скокльо — казала тя. — Плача, защото златната ми топка падна в кладенеца.

— Не си струва да плачеш — отвърнал жабокът. — Аз мога да ти помогна. Но какво ще ми дадеш в замяна, ако ти извадя топката?

— Всичко, каквото поискаш, скъпи жабоко — казала тя, — ще ти дам която и да е от моите дрехи, перли и скъпоценности, дори и златната корона, която нося.

— Твоите дрехи, перли и скъпоценности и твоята златна корона не са за мен — отвърнал жабокът, — но ако ти ме обикнеш и ме приемеш да ти бъда компания и другар в игрите, и ми позволиш да седя до теб на масата, да ям от твоята чиния, да пия от твоята чаша и да спя в твоето легло — ако ми обещаеш всичко това, тогава аз ще се гмурна във водата и ще извадя златната ти топка.

— Да, да — отвърнала тя, — обещавам всичко това, всичко, каквото искаш, само ми върни топката.

Но в същото време си мислела:

— Какви глупости приказва той! Като че би могъл да върши нещо друго, освен да седи във водата и да квака с другите жаби, камо ли пък да бъде компания на когото и да било.

А жабокът, щом чул обещанието ѝ, скрил глава под водата и потънал надолу далече от погледа ѝ, но след малко се показал пак отгоре със златната топка в уста и я хвърлил на тревата.

Царската дъщеря много се зарадвала, че вижда отново хубавата си играчка, грабнала я и побягнала с нея.

— Спри, спри! — завикал жабокът. — Вземи ме със себе си, аз не мога да тичам така бързо като теб!

Но това било безполезно — колкото и силно да квакал след нея, тя не го слушала, а побързала да се прибере вкъщи и много скоро съвсем забравила за бедния жабок, който отново трябвало да се върне при своя кладенец.

На другия ден, когато царската дъщеря седяла на трапезата с царя и всички придворни и ядяла от златната си чиния, дочуло се някакво трополене нагоре по мраморното стълбище, а после се чуло хлопане по вратата и един глас извикал:

— Най-малка дъще на царя, пусни ме да вляза!

Тя станала и изтичала да види кой е, но когато отворила вратата, там бил жабокът, седнал отвън. Тогава тя затворила бързешком вратата и се върнала на мястото си, като се чувствала много неудобно. Царят забелязал колко е разтуптяно сърцето ѝ и попитал:

— Какво те изплаши, дете мое? Да не би някой великан да стои на вратата, готов да те грабне?

— О, не — казала тя, — никакъв великан няма, само един противен жабок.

— И какво иска този жабок? — поинтересувал се царят.

— О, скъпи татко — отвърнала тя, — когато седях до кладенеца вчера и си играех със златната топка, тя падна във водата и докато плачех за нея, жабокът дойде и ми я извади при условие че ще му позволя да ми прави компания, но аз дори и не помислих, че би могъл да излезе от водата и да ме последва, а сега той стои отвън пред вратата и иска да влезе при мен.

И тогава всички чули как жабокът почукал за втори път и извикал:

*— Най-малка дъще на царя,
портата ми отвори!
Там до водата на бунара^[1]
какво обеща ми ти?
Най-малка дъще на царя,
хайде, отвори!*

— Това, което си обещахала, трябва да изпълниш — казал царят, — иди сега и го пусни вътре.

Тя отишла и отворила вратата, а жабокът скокнал вътре и я последвал по петите чак до стола ѝ. После спрял и извикал:

— Вдигни ме да седна до теб.

Но на нея не ѝ се искало да направи това, докато царят не ѝ заповядал. Щом жабокът се озовал на стола, поискал да се качи на масата и като се настанил там, казал:

— А сега побутни твоята златна чиния малко по-наблизо, за да можем да ядем заедно.

Тя така и направила, но всеки можел да види с каква неохота го сторила. Жабокът ял и пил до насита, а на нея всеки залък сякаш засядал в гърлото ѝ.

— Аз съм вече сит — казал най-после той — и тъй като съм уморен, ти трябва да ме отнесеш в стаята си и да приготвиш коприненото си легло, за да си легнем да спим.

Тогава царската дъщеря се разплакала, изплашена от студения жабок, който нямало да се спре пред нищо, докато не се настани да спи в хубавото ѝ чисто легло. А царят се разсърдил и казал:

— Това, което си обещава, когато си била в нужда, сега си длъжна да изпълниш.

И тя, ще не ще, хванала жабока с два пръста, отнесла го на горния етаж и го сложила в един ъгъл, но когато си легнала да спи, той допълзял до леглото ѝ и казал:

— Аз съм изморен и ми се спи, както и на теб. Вдигни ме на леглото, иначе ще кажа на баща ти.

Тогава тя не могла повече да сдържи яда си, вдигнала го и го запратила с всичка сила към стената, като извикала:

— Сега ще млъкнеш ли най-сетне, отвратителен жабоко!

Но когато паднал на пода, той вече не бил жабок, а се превърнал в принц с красиви и добри очи. И станало така, че със съгласието на баща ѝ те станали невеста и жених. Принцът ѝ разказал как зла вещица го била омагьосала и никой друг, освен самата принцеса, не можел да го освободи от магията. Сега те двамата щели да отидат заедно в царството на баща му. И ето, пред вратата пристигнала каляска, теглена от осем бели коня с бели пера на главите и със златни юзди, а отзад на каляската стоял верният Хайнрих, прислужникът на младия принц. Верният Хайнрих бил обзет от такава болка и страдание, когато господарят му се превърнал в жабок, че бил принуден да носи три железни обръча около сърцето си, за да не се пръсне то от мъка и тревога. След като верният Хайнрих помогнал на двамата да се качат и каляската потеглила и понесла принца към неговото царство, той се качил отзад, преизпълнен с радост от избавлението на господаря си. Когато вече били изминали част от пътя, принцът чул някакъв звук откъм задната част на каляската, сякаш нещо се счупило, обърнал се назад и извикал:

— Хайнрих, май че колелото се счупи!

Но Хайнрих отговорил:

— О, не, не колелото счупи се,
а обръчът около моето сърце.
Бях стегнал с обръчи сърцето си,
за да сподавя болката,
когато страдах зарад теб.

Отново и отново се чул същият звук и принцът помислил, че сигурно колелото се чупи, но това били другите обръчи от сърцето на верния Хайнрих, защото то било вече така облекчено и щастливо.

Илюстрация: Уолтър Крейн

[0] *Източник:* Jacob and Wilhelm Grimm. Household Stories. Lucy Crane, translator. Walter Crane, illustrator. London: Macmillan & Co., 1882. ↑

[1] Бунар (диал.) — кладенец. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.